

Бенкет на честь візуальних метафор

МАЙСТЕРНЯ ДИЗАЙНУ ПРОФЕСОРА В.К. ШОСТІ

Уже не раз відчував захоплення, коли опинявся в художніх залах з виставленими роботами вихованців професора Віталія Шості. Так було і цього разу, коли на запрошення Віталія Костянтиновича відвідав виставку «Бенкет на честь візуальних метафор» студентів першого курсу 2013–2015 навчальних років з майстерні дизайну професора В.К. Шості Національної академії образотворчого мистецтва та архітектури, яка відкрилась 11 червня 2015 р. в галереї Київської спілки художників «Мистець».

Сімнадцять проєктів, сімнадцять молодих людей, сімнадцять образних візуальних метафор, які якнайкраще поєднують у художньому зображенні нібито непоєднуване, доносячи до широкого загалу власне бачення дійсності. Кожен проєкт дивує своєю вигадливістю та демонструє зростаючі навички майбутніх митців-дизайнерів до виявлення власного, іноді не одразу приступного до сприйняття, погляду на навколишній світ з неймовірним прагненням бути зрозумілим.

Одразу згадую творчу ідеологію майстерні: «Дивлячись, навчись бачити!», «Мисли формою, яка і є змістом!», «Копай колодязь, а не канаву!».

Нема сумніву в тому, що саме такі погляди та саме такий підхід до організації навчання майбутніх дизайнерів дають позитивні результати — розвиток та вияв власної індивідуальності через такий незвичний (у нашому випадку) спосіб, як метафора.

Хвала організаторам виставки, а саме: секції плакату та графічного дизайну Київської спілки художників та власне майстерні Віталія Шості.

На жаль, двох сторінок нашого часопису не вистачило, щоб показати всі сімнадцять проєктів. Тому відібрали чотири найбільш вражаючі, без претензії на призові місця.

А ще — натхненні слова передмови до виставки «Бенкет на честь візуальних метафор» від організаторів.

Валерій Кривошей, к.х.н.

Існує загальнопоширене та безнадійно банальне твердження, що мистецтво є таким собі дзеркалом реальної дійсності. Мистецтво ж не відображає, не віддзеркалює і, тим більше, не копіює реальність, хоча б з того розуміння, що вона належить іншому авторові — Великому Творцеві. Стосунки мистецтва з дійсністю є особливими та значно складнішими.

Потреба у переживанні емоційних відчуттів, яких не дає дійсність, віддавна надійно формує запит на мистецтво, спроможне його задовольнити вже у просторі іншої реальності, куди твір запрошує допитливих і жадібних прихильників нових вражень. Для мистця, людини з розвиненою уявою, яка у

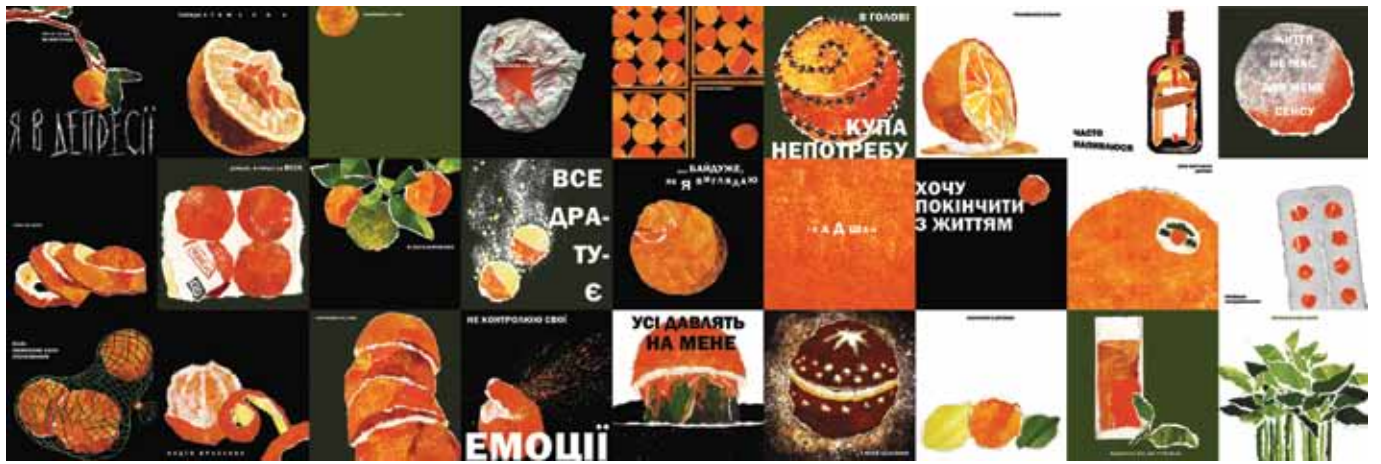
нього і є основним інструментом творчості, пересічна реальність наповнена безліччю підказок, інспірацій та спонук, придатних до матеріалізації ідеї. Одним із продуктивних засобів вибудови нової реальності, утвореної енергіями інтуїтивного чуття й осягнення, є метафора як надійний спосіб розвитку і тренування інтуїції, вкрай необхідного компоненту творчості.

Кожен з авторів своїм проєктом демонструє здатність піднести звичайні, усім зрозумілі ознаки об'єкта до рівня іншого змісту, а також впевнене використання метафори — незамінне для творення виразного візуального образу з новими набутими характеристиками. Вирішальним, як на при-

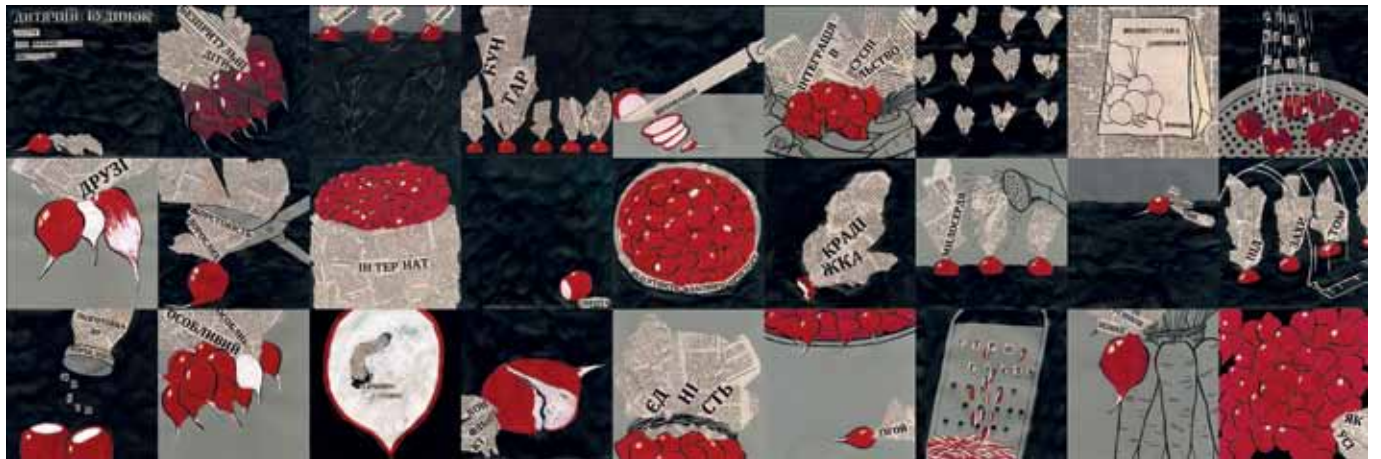
скіливому кастингу, є пошук об'єкта як головного і єдиного актора, який несподівано, атракційно і дотепно, а найсуттєвіше — ідеально точно, два десятки разів перевтілюючись, зіграє, створить усі образи дизайнерського спектаклю.

Мета проєкту ставить перед авторами прямі і відповідальні запитання: Чи містяться у житті курячого яйця образи надмірних хворобливих емоцій людських страхів — фобій? А чи зможе звичайнісінький велосипед виразно унаочнити українські прислів'я про дружбу? Як цибуля зі своїм життєвим досвідом повідає про своєрідні жіночі чесноти? Чи вистачить «таланту» у звичайної сорочки поділитися незабутніми враженнями від авіаперельоту? Як зможе «впоратися» життєрадісний помаранч зі станом прадавньої проблеми людей — депресії? А чи власне життя вуличного ліхтаря є таким цікавим і багатоманітним, як і життя театру, порівняннями з яким ліхтар пишається? Та ще багато відповідей на інші запитання знайдуться у презентованому проєкті.

Поласуймо метафорами від студентів з майстерні графічного дизайну професора Віталія Шості! *Ж*

Марія Свиріденко «Я в депресії»

Ярослава Луценко «Дитячий будинок. Життя без батьківського піклування»

Юлія Мацвейко «Театр»

Вікторія Басюк «Скажи мені, хто твій друг...»